(Vervolg van pag. 6).

van dit verhaal is, dat je zelfs zonder hemd aan, heel wel gelukkig kunt wezen . . . ."

Min of meer ernstig waren nu de blikken der gasten. Niemand lachte.

„Neen, ik geloof ook wel, dat aardsche schatten eigenlijk geen geluk brengen," mijmerde er een luidop.

„Dat is waar," viel een ander bij.

En een derde, en een vierde. Vrijwel allen stemden ermee in. En — of het door vermoeidheid of door verzadigdheid kwam? — allen waren een weinig onder den indruk.

Nu was Jack nog de eenige, die glimlachte, om hun ernst.

„Trekken jelui het je maar niet aan," deed hij op opgewekten toon, „het is maar een verhaaltje, een oud verhaaltje. Neem het niet au sérieux, lui. Ik doe het ook niet. Ik houd het voor een slimme mise-en-scène van dien nar om den vorst van zijn spleen te genezen. En als het waar gebeurd is, nu, dan kunnen jelui gerust gelooven, dat die gelukkige man in plaats een hemd een borstrok aan had die hem verwarmde."

En de goede stemming was hersteld. Allen lachten weer om het zotte, stokoude verhaaltje. Allen waren weer met het leven verzoend . . . de materialisten!

OPVOERING VAN FABRICIUS' SONNA TE KARLSRUHE.

Den 30sten April is in het Hoftheater te Karlsruhe voor de eerste maal opgevoerd het tooneelspel in 3 bedrijven van Fabricius, „Sonna", in de vertaling van Robert Saudek. Onze foto geeft een groep der medespelers en den schrijver. 1. Mevr. Droescher - Niti; 2. Mevr. Melanie Ermarth - Sonna; 3. de heer Essek - ass.-resident; 4. juffr. Hedwig Holm - Njo; 5. de schrijver Fabricius; 6. Dr. Rönneke - regisseur; 7. de heer Ewald Schindler - Prawiro.

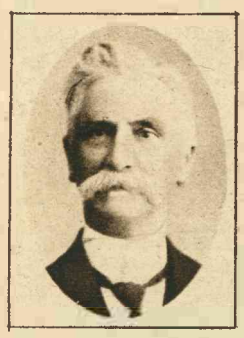
MEDELIJDEN

DOOR ELISE F. RUTGERS

Je verhandeling over medelijden. . . ."

„Mijn verhandeling? Heb ik zoo doorgedraafd over mijn onderwerp, dat je van een verhandeling kunt spreken?"

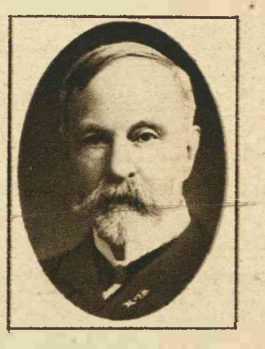
„Tegenover mij aan tafel zat een allerliefst jong meisje, wat teer van tint, met groote oogen vol sentiment; uit de gesprekken, die voortdurend om mij heen gonsden, begreep ik, dat zij niet volkomen bestand was tegen de vermoeienissen van haar betrekking — welke betrekking dat was, ben ik niet te weten gekomen — en dat haar zuster, een veel oudere vrouw met een bijzonder degelijk, streng uiterlijk, haar daarom mee naar buiten genomen had. — Neem me niet kwalijk, dat ik niet beter op de hoogte ben van de uiterlijke omstandigheden; die boezemen mij gewoonlijk weinig belangstelling in; je begrijpt de situatie zeker wel, denk anders de rest er maar bij! — Het meisje had een bijzonder wilskrachtigen mond en ik trachtte onwillekeurig uit te vinden, of de wilskracht van haar mond dan wel het sentiment van haar oogen domineerde; zij stuurde telkens mijn berekeningen in de war en hield mij daardoor steeds in spanning. Naast mij zat een jonge man, die — in elk gezelschap vindt men er zóó een — de charmeur, de hofmaker, de „hij" was voor al de aanwezige dames; ik moest toegeven, dat hij werkelijk gunstige hoedanigheden had, al was hij er zich wat al te sterk van bewust, en mijn overbuurvrouw was blijkbaar van dezelfde meening. Wees nu eens begrijpelijk en noodzaak mij niet, in een vloed van woorden te zeggen wat zich beter voelen dan zeggen laat..." —„Ik zal je helpen. Tusschen den jongen man en het meisje spannen zich fijne, onzichtbare draden, waarvan jouw verbeeldingskracht een net knoopte, dat hen beiden gevangen hield."—„Zooiets dergelijks! Den jongen man kon ik zelden in het gezicht zien, maar aan de gevoelens van het meisje, dat over mij zat, twijfelde ik niet. Met een soort goedige belangstelling beschouwde ik beiden en voorzag reeds het gelukkige einde. Tot ik uit mijn aangename

A. A. KOSTER.

G. VELDERMAN.†

JHR. P. J. J. S. M. VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

De heer A. A. KOSTER, hoofd der R. K. M.U.L.O.-school te Vlaardingen herdacht den 2en Mei onder veel blijken van belangstelling zijn 50-jarig jubileum als onderwijzer. — In de afgeloopen week is te Terborg op 80-jarigen leeftijd overleden de heer G. VELDERMAN, hoofdredacteur van de „Graafschapbode" en bekend letterkundige. — De burgemeester van 's-Hertogenbosch, Jhr. P. J. J. S. M. VAN DER DOES DE WILLEBOIS heeft tegen 1 Juli a.s. als zoodanig ontslag gevraagd aan H. M. de Koningin.

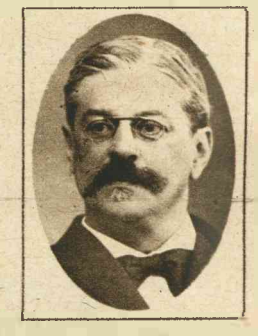
laas spoedig verstoord. Langzamerhand kwamen verschillende families en enkelingen opdagen en elk hoekje van het gebouw werd benut, om ze onder te brengen. Ik bewoonde een kamer aan den achterkant, die uitzicht gaf op een schuimenden waterval, door een wild-stroomend riviertje gevormd; het ruischen van het neerstortende water zong mij des avonds in slaap en 's morgens was mijn eerste blik voor het fonkelen van de opspattende druppels in het licht van de zon. — Vergeef mij, ik begin al in gevaarlijke uitweidingen te vervallen, waarom waarschuwde je mij niet?"

J. E. VAN RENESSE.†

A. C. van HEEMSKERK VEECKENS.†

C. J. VAN VELDHUIZEN†

Te 's-Gravenhage is op 69-jarigen leeftijd overleden de heer J. E. VAN RENESSE, oud-districtsschoolopziener te Arnhem. — In den ouderdom van 62 jaar is te Amsterdam overleden de heer A. C. VAN HEEMSKERK VEECKENS, in leven lid der firma Jolles & Co., en bestuurslid van de Vereeniging voor den Effectenhandel. — De heer C. J. VAN VELDHUIZEN, commandant van de Utrechtsche brandweer, Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, is op 66-jarigen leeftijd te Utrecht overleden.

„Ik luister met genoegen naar je dichterlijke woordenkeus! Je hebt bepaald talent voor vertellen!"

„Ik gebruikte de maaltijden aan de table-d'hôte, maar had mij vast voorgenomen, met niemand kennis te maken, beangst, mij daardoor in mijn vrijheid belemmerd te zullen zien; van gezamenlijke tochtjes en al dergelijke vermaken voelde ik mij bijzonder afkeerig, daarom hield ik mij liever op een afstand van mijn mede-gasten. Het onmiddellijk gevolg was natuurlijk, dat ik voor trotsch en zonderling doorging, wat mij onverschillig liet; mijn eenzaam standpunt bood mij daarentegen het voordeel, de anderen in stilte te kunnen observeeren.

„Nu, je uitleg was tamelijk gerekt, maar ik moeter kennen nooit een betere definitie van dat gevoelen te hebben gehoord dan jij nu gegeven hebt. Je bent het toch met mij ééns, dat in dat gevoelen iets vernederends schuilt voor dengene, die het opwekt?"

„Vernederend. . . . och neen,. . . . niet altijd vernederend."

„Men heeft toch alleen medelijden met de zwakken; van de sterken verwacht men geestkracht genoeg, om tegenspoed te dragen."

„Maar hoe dan, als men niet weet, of de persoon in quaestie tot de sterken of tot de zwakken behoort?"

„Ik begrijp je niet!" — „Ik zal je, als je wilt, een geval vertellen, waarin ik medelijden gevoelde, zonder te weten, of het voorwerp daarvan zich sterk of zwak kon noemen. Ik waarschuw je echter, dat ik langdradig ben, als ik eenmaal begin, dat heb je trouwens al ondervonden. Zie je daar niet tegen op?"

„Integendeel! Wat kan men op een drukkend heeten achtermiddag beter verlangen dan, op een schaduwrijk plekje in een gemakkelijken stoel zittend, half droomerig te luisteren naar een aangename stem. Maar nu beginnen! De inleiding heeft lang genoeg geduurd!"

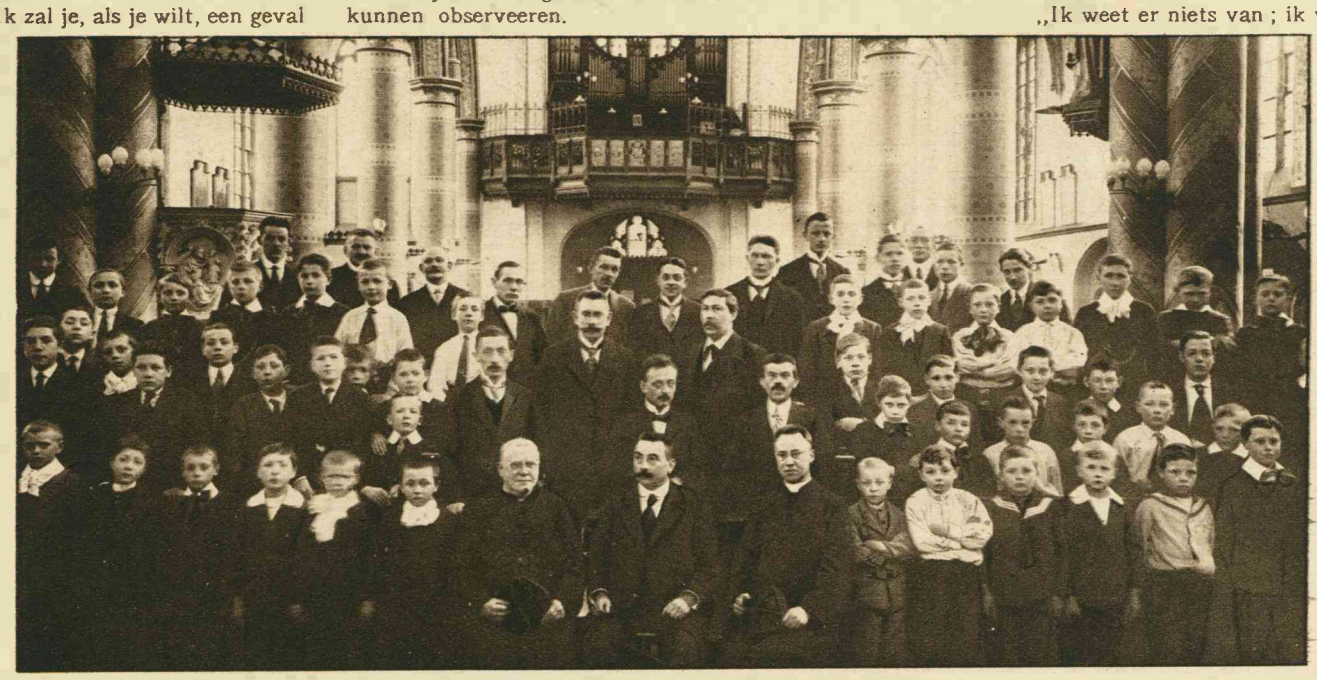
„Zooals je weet, heb ik het vorige jaar eenige weken „buiten" doorgebracht; het was niet mijn bedoeling, daar een pretje van te maken, maar ik wilde werkelijk rust zoeken en koos daarom een Limburgsch dorpje, waarvan je vermoedelijk zelfs den naam niet kent; het ligt opgeborgen tusschen hoog geboomte in een inzinking van den rotsachtigen bodem en is een ideaal-oord voor wie zich voor een poosje van de wereld terugtrekken wil. Ongelukkig was ik niet de eenige, die van het bestaan ervan gehoord had, zooals ik aanvankelijk veronderstelde. Bij mijn aankomst in het tamelijk comfortable hotel, door een ondernemende dame opgericht en bestuurd, waren er nog geen andere gasten, maar de illusie van alleen-blijven werd he-

bespiegelingen en speculaties wakker geschud werd. Het gesprek liep op een middag over kleine kinderen; mijn buurman grabbelde in zijn binnenzak en toonde vol trots het portret van zijn zoontje! „Uw zoontje?" „Bent u dan getrouwd?" „Dat had ik niet gedacht!" Een koor van stemmen klonk op, maar één stem hoorde ik niet. Zij hield zich dapper, niemand merkte iets bijzonders aan haar, maar ik, die haar sinds dagen observeerde, liet mij niet bedriegen. Zij leek een vogeltje dat vleugellam geslagen was."

„Maar die man. . . . wat een schurk. . . . Wat had hij daarmee voor?"

„Ik weet er niets van; ik weet alleen, dat ik des avonds niet kon inslapen, omdat ik voortdurend aan het meisje denken moest; den volgenden morgen was zij zoo vroolijk en gewoon, alsof er niets gebeurd was. Ik stond voor een puzzle; had ik mij dan toch vergist, of waren haar wil en trots sterk genoeg, om te verbergen, wat er in haar omging? Maar dat doet er ook verder niet toe; ik heb nooit in mijn leven voor iets of iemand zulk een warmen, diepen stroom van medelijden door mijn ziel voelen gaan, maar tot nu toe weet ik nog niet of die gold een werkelijk, of een alleen in mijn verbeelding bestaand leed.

„Het is niet gemakkelijk, anderen te doorgronden, waar wij ons eigen ik nog maar zoo onvolkomen begrijpen." —

EEN ZILVEREN JUBILEUM.

De heer Adr. Thieme herdacht Zondag 29 April onder buitengewone belangstelling zijn zilveren jubileum als directeur van het St.-Martinuszangkoor te Arnhem. Hij werd begiftigd met het Eerekruis Pro Ecclaesiae et Pontifice en ontving den Pauselijken zegen met telegrafische gelukwenschen van Kardinaal v. Rossum terwijl Monseigneur v. Schaik, die een feestzang componeerde, dien dag ook de directie voerde over het mede jubileerende koor, — fijn-gevoelde ridderlijke geste van den hoogstaanden priester-kunstenaar tegenover den jubilaris. Bovenstaande foto van het zangkoor, zooals het is samengesteld, is genomen in de St.-Martinuskerk; op den achtergrond het koor. De jubilaris is in het midden gezeten tusschen den president en den vice-president van het zangkoor.